

Streszczenie popularnonaukowe

Projekt „Poetyka afektywna: Manifesty i retoryczne strategie kobiet, 1970-2020” poświęcony jest manifestom kobiet z dwóch okresów, 1970-80 i 2000-20. Jego celem jest zbadanie, w jaki sposób gniew i poetyka afektywna są wykorzystywane w zaangażowanym kobiecym pisarstwie, aby kształtować jego polityczny potencjał. Ponadto zamierzeniem projektu jest zaproponowanie nowej, nielinearnej genealogii radykalnego pisarstwa kobiet. W pierwszej dekadzie XXI wieku pojawiła się krytyka neoliberalnego, mainstreamowego nurtu feminizmu, oskarżająca ruch o polityczną nieefektywność, współudział w podtrzymywaniu kapitalistycznych mechanizmów i norm uprzejmości właściwych białej kobiecości. Tworząc nową genealogię kobiecych retoryk, zakorzenioną w dziedzictwie tzw. drugiej fali feminizmu, „Poetyka afektywna: Manifesty i retoryczne strategie kobiet, 1970-2020” ukazuje, że we współczesnym ruchu kobiecym wciąż obecny jest radykalny potencjał.

„Poetyka afektywna: Manifesty i retoryczne strategie kobiet, 1970-2020” wpisuje się w prężnie rozwijające się badania dotyczące manifestu kobiet. W latach 2018-2020 ukazały się trzy antologie przedstawiające zaangażowane pisarstwo kobiet, co stworzyło potrzebę krytycznego podejścia do zebranych tekstów. Chociaż redaktorki istniejących antologii zachęcają swoje czytelniczki do przemyślenia zgromadzonego materiału, same - ze względu na objętość każdego zbioru - nie są w stanie dokładnie przeanalizować wszystkich zebranych źródeł ani zbadać możliwych sposobów ich ujęcia. Dzięki skupieniu się na analizie poetyki afektywnej w radykalnym pisarstwie kobiet, w szczególności manifestach, projekt ten stanowi kolejny krok w procesie kształtowania kanonu retoryki kobiet. Projekt wniesie zatem znaczący wkład do kulturoznawstwa, literaturoznawstwa, w tym do istniejącej literatury naukowej dotyczącej gatunku manifestu.

Dotychczas akademickie dyskusje na temat manifestów ograniczały się do dyscyplin historii sztuki, literaturoznawstwa i pola badań nad ruchami społecznymi. Dogłębna analiza manifestów kobiet, usytuowana na styku kulturoznawstwa i literaturoznawstwa z elementami teorii queer, kwestionuje tradycyjne zasady doboru tekstów, które mają stanowić odpowiedni przedmiot akademickich dociekań. Projekt ten spełnia tym samym dwojaki cel: po pierwsze społeczny, ponieważ ma na celu wsłuchanie się w głosy kobiet, które wcześniej były odrzucane, wyśmiewane lub marginalizowane. Po drugie, w sposób innowacyjny stosuje on peryferyjne ramy teoretyczne (krytyczne queerowe myślenie feministyczne) do peryferyjnego tekstu (radykalnego manifestu).

Najważniejszymi rezultatami projektu będzie poszerzenie zestawu narzędzi teoretycznych do analizy radykalnej retoryki kobiet, demarginalizacja pozycji zaangażowanego pisarstwa kobiet i legitymizacja badań nad wykorzystaniem emocji w manifestach pisanych przez kobiety jako narzędzia do skutecznego sposobu inicjowania zmian społecznych.

„Poetyka afektywna: Manifesty i retoryczne strategie kobiet, 1970-2020” zakończy się obroną rozprawy doktorskiej, przed którą część wyników badań zostanie upowszechniona na konferencjach krajowych i międzynarodowych. Ponadto trzy artykuły naukowe zostaną złożone do publikacji w prestiżowych, międzynarodowych czasopismach takich jak *Signs*, *Women's Writing* lub *European Journal of Women's Studies*.